

MILLUM SIGOYNNARAR Í RUMENIA

Í RUMENIA **HJÁLPA** FØROYINGAR **FAMILJUM**, SUM ERU **RAKTAR** AV **ARBEIDSLOYSI**, SJÚKU ELLA **MISSI**. **POUL JÓHAN DJURHUUS** HEVUR SKRIVAÐ **FERÐAFRÁSØGN** FRÁ **HJÁLPARFERÐ** TIL RUMENIA

RUMENIA

Poul Jóhan Djurhuus

gjaranes@olivant.fo

Ferðalagið, sum vitjaði í Rumenia í døgunum 13 - 22. mai, er kom heim aftur eftir eina sera væl eydnaða ferð. Tað var Birgir Andreassen, sum var stigtakari til ferðina, og sum eisini hevur gjørt iløgu í ein “nýggjan” buss til endamálið.

Ferðalagið fór við Norrønu av Havnini Kristi Himmalferðardag 9. mai, og kom aftur á Havnina við Norrønu mánadagin 27. mai. Átta fólk vóru við í ferðalagnum: Birgir Andreassen, Victor Carlsen, Jóhannes Poulsen, Kjartan Petersen av Sandi, Poul Færø, Katrin og Páll Mørkøre og Poul Jóhan Djurhuus. Hetta var fyrstu ferð, at Poul Færø, Kjartan Petersen og Victor Carlsen vitjaðu í Rumenia.

Fríggjakvøldið varð lýst til sangløtu í Saga-Caféini umborð, har Victor var í sínum rætta essi, tá hann setti seg við klaverið og leiddi ferðafólkið meistarliga ígjøgnum eina væl eydnaða sangløtu, har eisini var rúm fyri vitnisburði, samrøðu, sangi og talu. Poul Færø segði nøkur orð í endanum av løtuni, Jóhannes Poulsen sang solo, og ein samrøða var við Birgir Andreassen, har hann greiddi frá arbeiðinum í Rumenia, sum nú hevur 20 ár á baki. Saga-Caféin var fullsett.

Eftir motorvegnum

Leygarmorgunin 11. mai kl.10.00

kom ferðalagið til Hirtshals, og longu kl.10.30 var farið at koyra, eftir at vit høvdu havt eina andakt í bussinum. Nú fekk ferðalagið av sonnum sannað hvat hetta er fyri eitt stásiligt far, sum koyrt verður við. Bussurin var fulllastaður við uml. 700 svørtum plastiksekkum við klæðum til gentur, dreingir, menn og kvinnur. Tey, sum pakka sekkirnar syrgja altíð fyri, at tað liggur ein Rumensk traktat ovast í sekkinum, so tey, sum fáa sekkir eisini kunnu fáa eitt orð úr bíbliuni.

Bussurin er bert 6 ára gamal og hevur einans koyrt 300.000 kilometrar. Stólarnir kunnu leggjast munandi niður, og toilet er í bussinum. Bussurin hevur tríggar akslar, og vendur eisini við einum av teim aftaru, so hann fer um trongu húshornini úti á smáplássunum sum ein annar ormur. Páll Mørkøre av Eiði er bussførari, og hevur hann nógvar royndir at koyra hesar túrarnar - bussurin er ein sannur dreymur at sita í!

Veðrið er frálíkt og stemningurin í bussinum eins frálíkur. At koma í land í Hirtshals er ein stórur fyrimunur, tí ein er á motorvegnum beinanvegin og hevur beina kós suðureftir. Vit komu um markið til Týsklands longu kl.15.15, og settu kós eftir E 45 móti Hamburg og Hannover. Kl.18.00 gjørdur vit døgurðasteðg. Seinni um kvøldið komu vit til býin Hildesheim í Týsklandi, har vit finga okkum innivist á Hotel Lindemann.

Sunnudagin koyrdu vit m.a. ígjøgnum býirnar Kassel, Fulda, Wursburg

og Nurnberg, og fóru inn í Eysturríki við markabýin Passau. Sunnukvøldið gjørdur vit steðg í Eysturríkska býnum Melk, har vit gistu á hotel Wachau, har mong føroysk ferðaløg ávegis til Rumenia hava gist ígjøgnum árin.

Birgir hevði gitara við, og saman við Jóhannes Poulsen og Victor Carlsen, gekk sangurin óføra gott í bussinum, sum vit koyrdu eftir E45 suður ígjøgnum Jylland, Týskland, Eysturríki, Ungarn og inn í Rumenia. Servisustøðirnar framvið motorvegnum eru nógvar og sera innbjóðandi, og tað kennist gott, tá ein hevur sitið í fleiri tímar í sama stillingi, at kunna strekkja beinini eina løtu og sessast undir øðrum umstøðum við einum leskiligum drekkamunni.

Í Rumenia

Vit komu um Rumenska markið við býirnar Nagylak og Arad mánadagin 13. mai, og komu á Barnaheimið Betania í Uricani týsdagin kl.14.00, har føroyingar, ikki minst Birgir og Jóhannes, eru sera væl kendir.

Har verða vit altíð møtt av einum flokki av børnum, sum koma at umfavna okkum saman við “foreldrum” teirra, Maria og Kristian, sum hava verið fyrstøðufólk og foreldur á heiminum í mong ár. Ein segði við Kristian, at hann var ein sannur George Müller fyri hesi børnini, men tað vildi hann ikki hoyra um at verða samanborin við George Müller. Hann og konan gera eitt stórt og persónliga uppoftandi arbeiði, sum vit eiga at minnst í okkara forbønnum.

Uricani

Í Uricani búgva vit altíð á barnaheiminum, har eini gestahús eru til vitjandi gestir. Allar tríggar høvuðsmáltíðirnar hava vit saman við børnunum á barnaheiminum, sum eru ógvuliga fegin um, at vit eru saman við teimum. Býurin var ein kolanámsbýur við nógvum kolaminuarbeidarum, og tá var arbeiðsloysið lítið, men síðani kolaminurnar vórðu stongdar, hevur stórt arbeiðsloysið tikið seg upp í býnum saman við einum vaksandi fátækradømi.

Sólskinssøgan um felicia

Í Uricani býr einkjan Felicia, sum Birgir Andreassen og Páll Mørkøre komu í samband við fyri 20 árum síðani. Tá hevði hon nýliga mist mannin, sum var kolanámsarbeiðari. Av tí, at maðurin gjørdi nógv brúk av rúsdrekka, so kendi hon og børnini, á teirra egna kroppi, hvat rúsdrekka kann gera av ringum við eina familju. Hon sæt eftir við 8 smáum børnum, tað yngsta var ein genta, bert 9 mánaðar gomul. Hendan gentan er 21 ár í dag, og eitur Esteria, og hevur vitjað á fyrsta sinni í Føroyum í hesum døgum. Hon kom til Føroyar saman við ferðalagnum.

Einkjan Felicia og faðirleysu børn hennara var fyrsta neyðstadda familja, sum Birgir møtti í Rumenia. Har var veruliga talan um eina kvinnu, sum var komin í djúpa neyð, og ikki visti síni livandi ráð hvussu hon skuldi klæða og matskaffa sínum átta børnum.

Men Felicia var ein trúgvandi